

ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν»
(Α' Κορινθ. ιδ' 3)

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ, ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμὸς τεύχους 6 • Δεκέμβριος 2014 - Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 2015

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✠

- **Κείμενο Α':** Ἑόρτιος Ἀσπασμὸς
Οἱ Μυστικοὶ Γάμοι Ἀκτίστου καὶ Κτιστοῦ
- **Κείμενο Β':** Νὰ μὴν πηγαίνου
χαμένες οἱ εὐκαιρίες
Ἵπομονὴ στὸ ἔργο τῆς Ἀγάπης
- **Κείμενο Γ':** Κρατοῦν πλησίον
μας τὸν Φύλακα Ἄγγελο
Ἡ ἀπλότητα στὸ φαγητὸ καὶ τὰ ἐπιτραπέζια σκευὴ
- **Κείμενο Δ':** Δὲν πρέπει νὰ
προσπερνᾶμε τὸν Σταυρὸ μας
*Ὁ Σταυρὸς τῆς Ἀγάπης Ἐκείνου καὶ ὁ προσωπικὸς
μας Σταυρὸς*
- **Κείμενο Ε':** Καὶ τὰ ἄλογα
ζῶα σέβονται τὶς θεῖες Ἑντολές
Ἡ Ἱερότητα τῆς Κυριακῆς Ἀργίας
- **Κείμενο Σ':** Ἡ Ἱερὰ Εἰκόνα
τῆς Παναγίας τοῦ Καζάν
Ἡ Εὐγενὴς Εὐσπλαγχνία καὶ ἡ Εὐγνωμοσύνη
- **Κείμενο Ζ':** Σημασία καὶ
χρῆση - Σύμβολα καὶ Ζωὴ
Τὸ Λιβάνι ἢ Θυμίαμα
- **Κείμενο Η':** Ἡ ἀξιοποίησις
τοῦ λειτουργικοῦ χρόνου
Προσευχὴ μὲ προσοχή!...
- **Κείμενο Θ':** «Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν»
Ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις καὶ τὸ βάθος τῆς καρδιάς

Ἑόρτιος Ἀσπασμὸς

Οἱ Μυστικοὶ Γάμοι Ἀκτίστου καὶ Κτιστοῦ

Μὲ ἀσπασμὸ Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Χαρᾶς,
γιὰ τὴν εὐφρόσυνη Ἑορτὴ τῆς Σαρκώσεως τοῦ Λόγου,
τῶν Μυστικῶν Γάμων Ἀκτίστου καὶ Κτιστοῦ,
Σᾶς ἀπευθύνω μὲ εἰλικρινῆ ἐκτίμησι
τις ταπεινὲς εὐχὲς μου.

Ἡ σύναψις Οὐρανοῦ καὶ Γῆς...

Ἡ ἀλληλοπεριχώρησις

Θείων καὶ Ἀνθρωπίνων...

Τὸ Μυστήριον τῆς Εὐσπλαγχνίας...

Ἡ στοργικὴ Ἀνταπόκρισις μας

στὸ τρυφερὸ Πλησίασμα

τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ μας...

Ἡ γέννησις τοῦ Οἴκου

τῆς Εὐσπλαγχνίας Του...

Ἴδου τὰ θεῖα σπέρματα,

τὰ ὁποῖα ἡ Ἐνανθρώπησις

τοῦ Μόνου Εὐσπλαγχνου

σπέρνει στὸν Ἄγρο

τῆς καρδιάς μας

ἐπ' ἐλπίδι Ἀναστάσεως

Ζωῆς Αἰωνίου.

Ἀμήν!

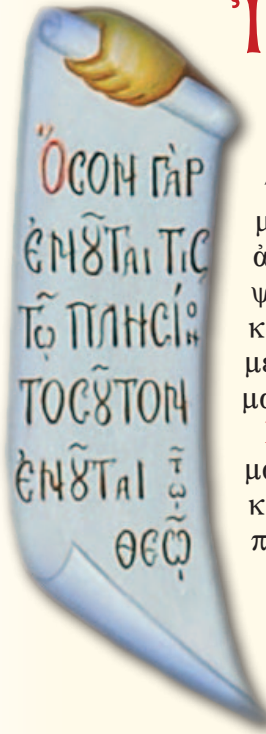
† Ὁ Ὠρωτοῦ καὶ Φυλῆς
Κυπριανὸς

† Ἁγία Γέννησις
τοῦ Σωτήρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ
25.12.2014 ἐκ. ἡμ.

Νὰ μὴν πηγαίνουν χαμένες οἱ εὐκαιρίες

‘Ο Κύριος μᾶς ὁδηγεῖ στὸν Οὐρανὸ μέσα ἀπὸ τὴν ὑπομονὴ στὸ ἔργο τῆς Ἀγάπης*

Ἰδιότυπο τὸ Κοινόβιο, ἂν καὶ ὄχι τόσο πρωτότυπο.

Ἡ κυρα-Βασιλική, χήρα, καὶ ἡ μικρὴ τῆς ἀδερφή, ἡ Μαρία, ἀνύπαντρη, πατημένα ἐξῆντα. Ἔμεναν μαζί. **Μὲ** τὸν θάνατο τοῦ ἀδερφοῦ τους περιμάζωσαν καὶ τὴ νύφη τους, τὴν κυρα-᾽Ολγα, «νὰ μὴν ξεμείνει μόνη τῆς στὰ γεράματα καὶ αὐτὴ...».

Μαζὶ στὴν Ἐκκλησία, μαζί στὰ ψώνια καὶ στὸν καφέ στὸ μπαλκόνι. Τὸν πρῶτο καιρό...

Μὲ τοὺς μῆνες, τὰ πράγματα στράβωσαν.

Ἡ κυρα-᾽Ολγα δύστροπη. Ἔτσι τὴν ἐνιωθαν.

Δὲν μπορούσαν νὰ τὴν συνηθίσουν οἱ δύο ἀδερφές. **Κάτι** ποὺ λέρωνε παραπάνω, κάτι ποὺ πρόσφερε λιγότερο... **Τὸ Κοινόβιο** δὲν χρόνισε...

Στοὺς ἔντεκα μῆνες τῆς μήνυσαν νὰ ἐπιστρέψει στὸ σπίτι τῆς, «τὸ πένθος πέρασε» τάχα. **Δὲν** ἔλειψαν καὶ κάποια πικρὰ ὑπονοούμενα ἐκατέρωθεν...

Τὸ ἀπόγευμα, οἱ δύο ἀδερφές καθόντουσαν στὸ σαλόνι τους ξέγνοιαστες. **Ἡ** κυρα-Βασιλικὴ ἐπλεκε, ἡ Μαρία διάβαζε κάποιο ψυχωφελές βιβλίο.

«Ἄκου, βρὲ Βασιλική, τὴν ὥραία ποὺ τὰ λέει ἐδῶ ὁ Γέροντας: “Ἄν κάποια στιγμή μᾶς ἔσπελνε ὁ Χριστὸς ἕναν Ἄγγελο μπροστὰ μας γιὰ νὰ μᾶς ζητήσῃ νὰ ἀλλάξουμε ζωὴ καὶ νὰ μετανοήσουμε, ἐμεῖς σίγουρα θὰ τὸν ἀποδεχόμεσταν. **Ἄν** ὅμως ἀντὶ γιὰ Ἄγγελο, μᾶς ἔσπελνε τὸν πλησίον μας (καὶ μάλιστα αὐτὸν ἀκριβῶς ποὺ δὲν ἀγαπᾶμε καὶ ποὺ μᾶς βασανίζει), τότε τὸ πιθανότερο εἶναι πὼς δὲν θὰ μετανοούσαμε. **Ἴσως** μάλιστα καὶ νὰ τὸν ἀποπαίρναμε... **Καὶ** ἔτσι θὰ πῆγαινε χαμένη ἡ

εὐκαιρία ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ νιώσουμε τὶς ἁμαρτίες μας. **Θὰ** πῆγαινε χαμένο τὸ πρόσωπο ποὺ ἔστειλε ὁ Κύριος γιὰ νὰ μᾶς γίνῃ φόρτωμα καὶ νὰ μᾶς πάρῃ ἀπὸ τὸ χέρι, γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ μέσα ἀπὸ τὴν καρτερία, στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ...”».

«Πραγματικὰ πολὺ ὠραῖο!»,... ψιθύρισε κουνώντας τὸ κεφάλι τῆς στοχαστικὰ καὶ ἡ κυρα-Βασιλική. **Ἔπειτα**, ἔγειρε ξανὰ στὸ πλεκτό τῆς, «ἀναπαυμένη».

Οὔτε σὰν σκιὰ δὲν τοὺς πέρασε ἀπὸ τὸν νοῦ πὼς τὸ ἀπόσπασμα τὶς ἀφοροῦσε προσωπικά...

(*) Βασίλης Ἀργυριάδης, ᾽Όσο μπορείς, ἐκδόσεις «Ἐν πλῶ», σελ. 17, Μάρτιος 2013. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Κρατοῦν πλησίον μας τὸν Φύλακα Ἄγγελο

Ἡ ἀπλότητα στὸ φαγητὸ καὶ τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη*

Τὸ φαγητὸ τοῦ

Γέροντος Βιταλίου ἦταν πολὺ ἀπλό.

Ἔλεγε: «**Ἄν** στὸ τραπέζι ἔχουμε πάνω ἀπὸ τρία φαγητά, ὁ Ἄγγελος Φύλακας φεύγει»...

Ὁ ἴδιος ὁ πατὴρ Βιτάλιος ἔτρωγε λίγο, ὅμως τοῦ ἄρεσε νὰ βλέπει τοὺς ἄλλους νὰ τρῶνε καὶ νὰ χορταίνουν.

Τὸ παράδοξο ἦταν ὅτι αὐτοὶ ποὺ κάθονταν μαζί του στὸ τραπέζι χόρταιναν μὲ πολὺ λίγα.

Ἄλεῖ μιὰ πνευματικὴ κόρη τοῦ πατρὸς Βιταλίου: «**Ὅταν** ἐπισκεπτόμασταν τὸν πατέρα Βιτάλιο, σχεδὸν πάντα τρώγαμε μόνο πατάτες, ὅμως ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ νόστιμα ἐδέσματα δὲν μπορούν νὰ συγκριθοῦν μ’ ἐκεῖνο τὸ πολὺ ἀπλό φαγητό. Τέτοια ζεστασιὰ καὶ ἀγάπη δὲν μπορούσες νὰ βρεῖς πουθενὰ ἀλλοῦ στὴν γῆ»...

Ὅταν τὸν πατέρα Βιτάλιο ἐπισκέπτονταν Ἀρχιμανδρίτες καὶ Ἐπίσκοποι ἔτρωγαν ἴδιο φαγητὸ ποὺ τρώγανε καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη ἦταν πολὺ φτηνά.

«Σ’ ὅλη τὴν ζωὴ μας πρέπει νὰ μαθαίνουμε τὴν ταπεινότητα», ἔλεγε ὁ πατὴρ Βιτάλιος.

(*) Ὁ Θαυμαστὸς Γέροντας Βιτάλιος, Βίος-Ἀγῶνες-Χαρίσματα, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», σελ. 99, Θεσσαλονίκη 2008. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

«Γιὰ ἐξήντα χρόνια ἀνεσης στὴν γῆ νὰ προσπεράσω τὸν σταυρὸ ποὺ ἡ Ἀγάπη Του μοῦ ἔστειλε;»

Ὁ Σταυρὸς τῆς Ἀγάπης Ἐκείνου καὶ ὁ προσωπικὸς μας Σταυρὸς

«**Ε**γώ, παιδί μου, ἔχω ἓνα μεγάλο δράμα στὴ ζωὴ μου...

Εἴκοσι μέρες ἀφοῦ ἀρραβωνιάστηκα, ἡ μνηστή μου ἀρρώστησε μὲ βαρὺ πυρετό...

Γιὰ νὰ μὴν πολυλογῶ, ἔπασχε ἀπὸ βαριά φυματίωση...

Δὲν ἄλλαξα ἀπόφαση.

Τὴν παντρεύτηκα, καὶ ἀντὶ γιὰ εὐχὴ ὁ πατέρας μου μὲ φιλοδῶρησε μὲ μιά... μούντζα καὶ τὸ κοσμικὸ «γκαζοντενεκέ»...

Ὁ καθένας στὴ θέση μου θὰ ἔφευγε καὶ θάταν

συγχωρεμένος.

Ἐγὼ ὅμως εἶδα ἐκείνη τὴν ὥρα μπροστά μου τὸ **Σταυρὸ** μου...

Εἶχα δικαίωμα νὰ Τὸν προσπεράσω;...

Μὲ ποιά δικαιολογία στὴν Ἀγάπη Ἐκείνου ποὺ σταυρώθηκε γιὰ μένα;...

Ὁχι! Τὰ πυρωμένα ἀπ' τὴν θερμὴ μάτια τῆς κοπέλλας θὰ μὲ ἀκολουθοῦσαν σ' ὅλη τὴν ζωὴ μου...

Γιὰ ἐξήντα χρόνια ἀνεσης στὴν γῆ νὰ προσπεράσω τὸν σταυρὸ ποὺ ἡ Ἀγάπη Του μοῦ ἔστειλε;...

Τὴν παντρεύτηκα καὶ τὴν περιποιούμαι... **Ἐ**ξήντα χρόνια «Δόξα τῷ Θεῷ»!...

Καὶ τὰ ἄλογα ζῶα σέβονται τὶς θεῖες Ἐντολές

Ἡ Ἱερότητα τῆς Κυριακῆς Ἀργίας *

Οἱ Μοναχοὶ παράδειγμα στοὺς Λαϊκοὺς

Κάποτε, εἶχε πάει ἓνας ψαρὰς στὸν εὐλαβέστατο Παπα-Μηνᾶ τῆς Σκήτης τῆς Ἁγίας Ἄννης φρέσκα ψάρια γιὰ τὴν Πανήγυρη του.

Ὁ Γέροντας παραξενεύτηκε πότε τὰ ἔπασε, γιὰτὶ ἦταν Κυριακή.

Ρωτᾶει λοιπὸν τὸν ψαρὰ:

- Πότε τὰ ἔπασες;

Ἐκεῖνος ἀπήντησε:

- Σήμερα τὸ πρῶτ. Εἶναι φρέσκα-φρέσκα!

Τότε ὁ Παπα-Μηνᾶς τοῦ λέει:

- Παιδί μου, δὲν μπορῶ νὰ τὰ ἀγοράσω, εἶναι ἀφορισμένα, γιὰτὶ τὰ ἔπασες τὴν Κυριακή.

Ὁ ψαρὰς δὲν μπορούσε νὰ τὸ καταλάβῃ αὐτό.

Τότε τοῦ λέει ὁ Γέροντας:

- Θέλεις νὰ βεβαιωθῆς γι' αὐτό;... Δῶσε ἓνα ψάρι στὸ γάτο καὶ θὰ δῆς ὅτι δὲν θὰ τὸ φάῃ...

Πράγματι, δὲν τὸ ἔφαγε τὸ ψάρι ὁ γάτος...

Ἦδειξε ἀποστροφή...

Αὐτό, φυσικὰ, συνεκλόνησε τὸν ψαρὰ, καὶ στὸ ἐξῆς σεβόταν τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς μεγάλες Ἑορτές.

* * *

Ὁ Παπα-Μηνᾶς ἦταν πολὺ καλογερικὸς καὶ διακρινόταν στὴν εὐλάβεια καὶ στὴν ἄσκηση. **Ἐ**τρωγε μία φορὰ τὴν ἡμέρα, μετὰ τὴν ἐνάτη, καὶ ἐκεῖνο ἄλαδο. **Ἐ**πόμενο ἦταν νὰ κατοικῆ μέσα του ἡ θεία Χάρις, ἀφοῦ ἦταν καὶ πολὺ ταπεινός.

(*) Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου, Ἀγιορεῖται Πατέρες καὶ Ἀγιορεῖτικά, ἔκδοσις Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Εὐγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης 1998, σελ. 132-133, Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Τὸ Ἱερό Οἰκογενειακὸ Κειμήλιο, ἡ Εὐγενῆς Εὐσπλαγχνία, ἡ Εὐγνωμοσύνη*

Νοέμβρης, ὁ μήνας τῆς πνευματικῆς προετοιμασίας τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν γιὰ τὴν μεγάλη Ἑορτὴ τῆς Γέννησης τοῦ Θεανθρώπου.

Στὸν ἴδιο μῆνα ἐορτάζουμε τὰ Εἰσόδια τῆς Παναγίας

μας. **Μία** μεγάλη Θεομητορικὴ Ἑορτή.

Θὰ ἀναφέρουμε ἓνα πραγματικὸ γεγονός πού ἔχει σχέση μὲ τὴν Θεοτόκο καὶ τὴν θαυματουργικὴ Τῆς ἐπέμβαση σ' ἓνα ἄλλο Ὁρθόδοξο τόπο, τὴν Ρωσία, σὲ ἄλλους ἐπίσης δύσκολους καιροὺς.

Σ' ἓνα πρόσφατο ἄρθρο της, ἡ Irina Bli-pova, ἀναφέρθηκε στὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας τοῦ Καζάν, στὴν Ἁγία Πετρούπολη...

* * *

Στὴν Ἐκκλησία τῆς «Παναγίας ἡ Πάντων Χαρά», ἓνα πρωῒνὸ μία ἡλικιωμένη γυναίκα μπῆκε νὰ προσκυνήσει καὶ ἀντικρίζοντας τὴν συγκεκριμένη μικρὴ Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου στὸ κέντρο τοῦ Ναοῦ εἶπε:

«Πῶς βρέθηκε αὐτὴ ἡ Εἰκόνα ἐδῶ;... Τὴν ἔδωσα σ' ἓνα γερμανὸ στρατιώτη!... Τὴν ἀναγνωρίζω ἀπὸ τὴν κορνίτσα, εἶναι οἰκογενειακὸ μας κειμήλιο... ἔχει καὶ κάποια γράμματα ἀπὸ πίσω...».

Καὶ ἡ ἀπάντηση ἦλθε ἀπὸ τὸν ἐφημέριο π. Ἀλέξανδρο Κριστιακῶφ:

«Μᾶς τὴν ἔδωσε ὁ Γερμανὸς Πρόξενος».

Ἡ γυναίκα λύθηκε σὲ κλάματα.

Εἶπε ὅτι τὴν ἔλεγαν Βέρα καὶ δηγήθηκε πῶς ἡ Εἰκόνα αὐτὴ κατέληξε στὴ Γερμανία.

* * *

«Ἐφυγα, ἀπὸ τὸ χωριὸ μου, τὸ ὁποῖο εἶχαν κάψει οἱ Γερμανοὶ πρὶν κάποιες

ῶρες. Ἦθελα νὰ φύγω μὲ τὴν ἀδελφή μου πού ἔμενε κοντὰ στὸ Λένινγκραντ καὶ τὰ παιδιά της, ἀλλὰ ἡ μητέρα μας ἦταν σοβαρὰ ἀρρωστη καὶ δὲν θὰ ἐπιβίωνε σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι. Θὰ ἔλθω ἀργότερα, ὑποσχέθηκα στὴν ἀδελφή μου, καὶ τὴν ἔστειλα μὲ τὰ παιδιά της στὸ Ριαζάν, πού ζοῦσε ἡ θεία μας καὶ εἶχε ἓνα μικρὸ κτηματάκι.

Ἡ μητέρα μας πέθανε ἓνα μῆνα ἀργότερα, ἀλλὰ πρὶν κοιμηθεῖ μοῦ ἔδωσε τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας τοῦ Καζάν. Μὲ αὐτὴν ὁ πατέρας μου εὐλόγησε τὸ γάμο του, καὶ ἡ μητέρα μου τοὺς γάμους τοὺς δικούς μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου, πρὶν 15 χρόνια, παρ' ὅλο πού ὁ ἄντρας της καὶ ὁ ἄντρας μου ἦταν στὴν Κομσομόλ (Νεολαία τοῦ ΚΚΣΕ).

Μετὰ τὴν ταφή τῆς μητέρας, ἡ Εἰκόνα μπῆκε στὸ προσφυγικὸ ταγάρι. Μέσα στὸν τρελὸ χιονιὰ πού εἶχε, δὲν ἤξερα πού νὰ πάω νὰ ζεσταθῶ λίγο καὶ κάθισα σὲ μιὰ ἐσοχὴ μέσα στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ. Κρὺο καὶ πείνα, αὐτὰ ἔνωθα πολὺ ἔντονα. Ἐνα τρένο μπῆκε στὸ σταθμὸ καὶ τότε ξεπήδησαν, οὔτε ξέρω πόσοι, Φρίτσιδες στρατιῶτες καὶ παρατάχθηκαν στὴν ἀποβάθρα.

Παράξενο, ἀλλὰ οἱ γερμανικὲς περιπολίες δὲν μὲ εἶχαν προσέξει... Τί θὰ πρόσεχαν, νὰ μοῦ πεῖτε, μιὰ ἡμιθανὴ γυναίκα ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὸ κρὺο. Δὲν θυμᾶμαι πότε εἶχα φάει τελευταία φορὰ. Εἶχα πρὸ πολλοῦ πουλήσει τὸ ρολοῖ μου, τὴν βέρα μου καὶ τὰ σκουλαρίκια τῆς μητέρας μου γιὰ τροφή.

Μισάνοιξα τὸ ταγάρι μου καὶ ἀντίκρισα τὴν Εἰκόνα καὶ εἶπα:

«Παναγία μου, φύλαξε τὰ παιδιά καὶ τὴν ἀδελφή μου Νάντια, τὸν ἄντρα μου, δούλο τοῦ Θεοῦ Ἀλέξανδρο...».

- Σοῦ συμβαίνει κάτι;... ἄκουσα μιὰ φωνὴ σ' αὐτιά μου ζεστὴ καὶ καθόλου ἄγρια.

- Εἶμαι χάλια, εἶπα.

Ἐνας Γερμανὸς στρατιώτης κάθισε κάτω δίπλα μου, ἀνοιξε τὸ σακιδίό του καὶ ἔβγαλε μιὰ φέτα ψωμί καὶ ἓνα κομμάτι λαρδί. Πῆρα τὸ δῶρο καὶ τὸ καταβρόχθισα. Ἐβγαλε ἓνα θερμὸς, ἔριξε λίγο ζεστὸ τσαΐ στὸ σιδερένιο καπάκι του καὶ μοῦ εἶπε «Πιές το!...».

Πιθανῶς ἦταν ἓνας ἀπὸ τὴν περιπολία του τρένου. **Θ**ὰ ἦταν περίπου 20 χρονῶν, μὲ γαλανὰ μάτια καὶ χαρούμενο πρόσωπο. **Ί**σως νὰ εἶχε ἀνοιχτόχρωμα μαλλιά σὰν τοῦ υἱοῦ μου, τοῦ Ἀντρέϊκα, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ τὰ δῶ, γιατί φοροῦσε κράνος.

Ύστερα μοῦ ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του τὸ τρένο καὶ μετὰ ἐμένα καὶ μοῦ λέει:

- Μακριά;...

Ἀρχισα τότε νὰ τοῦ λέω πὺ ἤθελα νὰ πάω καὶ τελειώνοντας τὴν ἱστορία μου, τοῦ εἶπα: «Ἐχω παιδιὰ ἐκεῖ, κατάλαβες, ἀλλὰ δὲν θὰ φθάσω γιατί παγώνω».

Τὰ ἔλεγα καὶ συγχρόνως ἔκλαιγα...

Ὁ Γερμανὸς ἀνοιξε ξανά τὸ σακίδιο του καὶ ἔβγαλε ἓνα δέμα, φαινόταν βαριούτσικο, τὸ ἀνοιξε καὶ εἶχε μέσα ἀλάτι. «Πάρτο», μοῦ εἶπε... **Μ**ὲ τὸ ἀλάτι, πὺ ἦταν τότε χρυσάφι, ἔπαιρνες ψωμί, γάλα, ὅ,τι ἤθελες. **Θ**ὰ ἦταν περίπου 3 κιλά. **Κ**αὶ αὐτὸς μοῦ τὸ ἔδινε, σὲ μένα μία ἐντελῶς ἀγνωστη Ρωσίδα!...

Βλέποντας τὸ σὸκ πὺ εἶχα πάθει στὰ μάτια μου, μοῦ χαμογέλασε καὶ κάτι εἶπε πὺ δὲν κατάλαβα.

Σηκώθηκε, ἔκλεισε τὸ θερμὸς του, τὸν ἔβαλε στὸν σάκο, τὸν φόρτωσε στὴν πλάτη, μὲ χαιρέτησε καὶ ξεκίνησε νὰ φύγει...

- **Σ**ταμάτα,... τοῦ εἶπα. **Π**άρε αὐτὴ τὴν Εἰκόνα, θὰ σὲ φυλάει σὲ ὅλη σου τὴν ζωὴ...

Ἄδὲν κατάλαβαινε τί τοῦ ἔλεγα, τοῦ τὸ ἐπανέλαβα. **Τ**ὴν τρίτη φορὰ πὺ ἀρχισα νὰ τὸ λέω, ἔβγαλε ἓνα παλιὸ στυλὸ γύρισε τὴν Εἰκόνα πίσω καὶ κάθε λέξη πὺ τοῦ ἔλεγα τὴν σημείωνε στὰ Λατινικά. **Ἄ**δὲν ξανα-συναντηθήκαμε ποτὲ ξανά...

Ἀντάλλαξα τὸ ἀλάτι μὲ ζεστὰ ροῦχα, ψωμί καὶ ἔφτασα στὸ Ριαζάν.

Τὸ 1945 ὁ ἀντρας μου Σάσα γύρισε ἀπὸ τὸν πόλεμο σῶος...».

* * *

Ἄφοῦ ἄκουσαν τὴν διήγηση τῆς γυναίκας, ἦλθε ἡ σειρὰ τοῦ ἐφημερίου, ὁ ὁποῖος τῆς ἐξιστόρησε

ὅ,τι εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν Πρόξενο γιὰ τὸ Γερμανὸ στρατιώτη.

• **Α**ὐτὸς ὁ στρατιώτης πέρασε ὅλο τὸν πόλεμο ἀπὸ μέτωπο σὲ μέτωπο... **Ὀ**ἰσύντροφοί του πέθαναν ὅλοι μπροστὰ στὰ μάτια του... **Σ**τὸ φορητὸ πὺ ὁδηγοῦσε ἔπεσε χειροβομβίδα καὶ βγήκε ζωντανός... **Σ**τὸ παράπηγμα πὺ βρισκόταν μὲ κάποιους ἄλλους ἔπεσε ὀβίδα μερικὰ λεπτὰ ἀφοῦ εἶχε βγεῖ ἔξω...

Μετὰ ἀπ' ὅλες αὐτὲς τίς διασώσεις, ἐμβάθυνε περισσότερο στὰ πράγματα τῆς ζωῆς του καὶ ἡ ψυχὴ του ἀνοιξε στὴν προσευχή.

• **Γ**ύρισε στὴν πατρίδα του, παντρεύτηκε, ἔκανε παιδιὰ καὶ τὴν Εἰκόνα τὴν εἶχε πάντα σὲ περίβλεπτη θέση στὸ σπίτι του, σὲ μία πολυτελὴ κασετίνα.

• **Ὁ**ταν γέρασε, εἶπε στὸν μεγαλύτερο υἱὸ του νὰ πάρει τὴν Εἰκόνα καὶ νὰ τὴν δώσει στὸν Ρῶσο Πρόξενο μετὰ τὸν θάνατό του:

«**Ἡ** Εἰκόνα αὐτὴ ἔζησε στὴν Ρωσία καὶ πρέπει νὰ γυρίσει ἐκεῖ. **Ἄ**ωσέ τὴν νὰ τὴν πᾶνε στὸ Λένινγκραντ, τὴν πόλη πὺ εἶχαμε κατάλαβει καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς πέθαιναν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὸ κρύο ἀλλὰ δὲν παραδόθηκαν...».

* * *

Ἡ γυναίκα, ὁ στρατιώτης πέθαναν...

Ἡ Εἰκόνα παραμένει στὸ Ναὸ, μοιράζοντας καθημερινὰ εὐλογίες καὶ θαύματα σὲ ὅσους ἀπὸ καρδιάς τὴν ἱκετεύουν καὶ πιστεύουν ἀκράδαντα στὸν Χριστό μας...

Ἡ Παναγία τοῦ Καζάν ἐορτάζει εἰδικὰ στὶς 4 Νοεμβρίου καὶ τότε ἐθιμοτυπικὰ εὐλογοῦν οἱ Ρῶσοι τοὺς ἀρραβῶνες τους.

Ἐορτάζει ὁμως καὶ σὲ κάθε Ἐορτὴ τῆς Παναγίας μας...

(*) Ἐφημερ. «Χριστιανική», 20.11.2014. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Ως Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, στην καθημερινή λατρευτική μας ζωή, κάνουμε χρήση μερικῶν ἀντικειμένων, ὅπως εἶναι τὸ Κερί, τὸ Λιβάνι, τὸ Καντήλι, τὸ Πρόσφορο, τὸ Ἀντίδωρο, ὁ Σταυρὸς ἢ μετέχουμε σὲ ἱεροπραξίες, ὅπως εἶναι ἡ Ἀρτοκλασία, τὰ Μνημόσυνα, τὰ Μυστήρια κ.ἄ.

Ὅμως, ἐνῶ τὰ ζοῦμε καὶ τὰ χρησιμοποιοῦμε, ἀγνοοῦμε τὴν σημασία καὶ τὴν χρῆση τους.

Τὸ Λιβάνι ἢ Θυμίαμα*

Ἱστορική προέλευσή του

Τὰ εὐωδιαστὰ θυμιάματα τὰ ἀγαποῦσαν οἱ Ἀνατολικοὶ λαοὶ καὶ τὰ ἔκαιαν τιμητικὰ μπροστὰ σὲ ὑπερέχοντα πρόσωπα.

Γι' αὐτὸ καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ τρία δῶρα τῶν Μάγων τῆς Ἀνατολῆς ποὺ πρόσφεραν στὸν Βασιλέα τῆς Βηθλεέμ, ἦταν ὁ λίβανος.

Τὸ θυμίαμα, ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τῆς Ἀνατολῆς, χρησιμοποιήθηκε στοὺς ναοὺς τους γιὰ τὴν λατρεία τῶν θεῶν τους.

Κατὰ παρόμοιον τρόπον καὶ οἱ Ἑβραῖοι χρησιμοποίησαν τὸ θυμίαμα γιὰ νὰ τιμῆσουν τὸν ἀληθινὸ Θεό.

Ἐκ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ τελετουργικοῦ παρέλαβε τὸ θυμίαμα καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Στὴν ἀρχὴ τὸ χρησιμοποιοῦσαν καὶ γιὰ λόγους ὑγιεινῆς. **Οἱ** κατακόμβες εἶχαν ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τοὺς τάφους καὶ οἱ τοῖχοι τῶν ὑπογείων κρυπτῶν εἶχαν ὑγρασία. **Ἐπρεπε** λοιπὸν νὰ χρησιμοποιηθεῖ ἓνα ἀντισηπτικὸ ποὺ νὰ μετριάξει τὸ μολυσμὸ τοῦ ἀέρα.

Ταυτόχρονα ὅμως, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔπαυσε νὰ χρησιμοποιεῖ τὸ θυμίαμα ὡς εὐωδία πνευματικὴ κατὰ τὸν τύπο τῆς «εἰς οὐρανὸν λατρείας».

Στὴν Ἀποκάλυψη ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἶδε, ὡς χρυσὲς φιάλες λιβανωτοῦ καὶ θυμιαμάτων, νὰ προσφέρονται ὑπὸ ἀγγέλου οἱ προσευχὲς ὅλων τῶν Ἁγίων στὸ χρυσοῦν Θυσιαστήριον (Ἀποκ. 5, 8).

Ἡ σημασία καὶ ὁ συμβολισμὸς του

Τὸ θυμίαμα συμβολίζει τὴν προσευχὴν μας ποὺ ἀνέρχεται ὅπως ὁ καπνὸς στὸν Θρόνον τοῦ Θεοῦ: «Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν Σου» (ψαλμ. 140).

Ὅπως δηλαδή τὸ λιβάνι συναντᾶται μὲ τὸ ἀναμμένο κάρβουνο καὶ δὲν μένει ἐκεῖ, ἀλλὰ ἀφοῦ θερμανθεῖ ἀνέρχεται πρὸς τὰ ἄνω καὶ σκορπίζει τὴν εὐωδία, ἔτσι καὶ οἱ ψυχές: μὲ ζεστή καὶ θερμὴ πίστη προσευχόμενες, δὲν πρέπει νὰ προσκολλῶνται

στὴν γῆ καὶ στὰ ὑλικά, ὅταν λατρεύουν τὸν Θεό, ἀλλὰ νὰ φτερουγίζουν πρὸς τὰ ἄνω μυροβλύζουσες, ἀπαγγιστρωμένες ἀπὸ τὴν ὑλικὴν μέριμνα.

Μὲ τὴν ἀνάταση τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς μας πρὸς τὰ ἄνω: «ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας!», ἡ προσευχή μας γίνεται πιὸ καθαρὴ καὶ ἡ κοινωνία μας μὲ τὸν Θεὸ περισσότερο οὐσιαστικὴ.

Τὸ θυμίαμα μᾶς μεταφέρει στὸν χώρο τῆς προσευχῆς τῶν Ἁγίων καὶ τονίζει τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἁγίων στὴν ζωὴ μας.

Πρὸ τῆς Θείας Λειτουργίας, τὸ θυμίαμα τῆς Προθέσεως συμβολίζει τὰ δῶρα τῶν Μάγων.

Ὅταν περατοῦται ἡ προσκομιδὴ καὶ ὁ Ἱερέας καλύπτει τὰ τίμια δῶρα μὲ τὰ καθορισμένα καλύμματα, θυμιάζει αὐτά, «εἰς ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς», προεικονίζοντας ἔτσι τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πάνω στὸν κόσμον καὶ στὰ προσφερόμενα δῶρα.

Στὴν Θεία Λειτουργία, τὸ θυμίαμα πρὸ τῆς Μεγάλης Εἰσόδου ὑποδηλώνει τὴν συμρναλὴ τοῦ Νικοδήμου. **Κατὰ** τὴν Μεγάλην Εἴσοδον συμβολίζει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μὲ τὴν εὐωδία τοῦ θυμιάματος. **Τὸ** θυμίαμα μετὰ τὴν ἀπόθεση τῶν τιμίων δῶρων ἐπάνω στὸ Ἀντιμήνσιο καὶ τὴν κάλυψή τους μὲ τὸν Ἄερα (ποὺ συμβολίζει τὸν λίθον τοῦ Μνήματος), ὑποδηλώνει τὰ ἀρώματα τῶν Μυροφόρων.

Μετὰ τὴν Θεία Κοινωνία τῶν πιστῶν, ἀποθέτει ὁ Ἱερέας τὰ τίμια δῶρα στὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ τὰ θυμιατίζει. **Τὸ** θυμίαμα αὐτὸ δηλώνει τὴν ἐμφύσηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατ' ἰδίαν στοὺς Ἀποστόλους μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του.

* * *

Ποιά ὑλικά χρησιμοποιοῦνται;

Γιὰ τὸ λιβάνισμα χρησιμοποιοῦμε τὸ **λιβανιστήρι** (ἢ θυμιατό), τὸ **καρβουνάκι** (ἢ τὴν καρβουνόσκονη), καὶ τὸ **λιβάνι** (ἢ θυμίαμα).

Τὰ θυμιατήρια ἢ λιβανιστήρια ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὸν Ναὸ εἶναι κινητὰ μεταλλικὰ σκευῆ ποὺ δέχονται στὴν ὑποδοχή τους τὰ καρβουνάκια ἢ τὴν καρβουνόσκονη. **Ἐξαρτῶνται** ἀπὸ τέσσερις ἀλυσίδες μὲ τὰ δώδεκα κουδουνάκια. **Συμβολίζουν** τὴν Ἐκκλησία μὲ τοὺς δώδεκα Ἁγίους

Αποστόλους.

Στις Άκολουθίες των Μεγάλων Ώρων και σε όρισμένες άλλες περιπτώσεις χρησιμοποιούνται θυμιατήρια χειρός, τὰ λεγόμενα «κατζία», σαν ένα είδος κυμβάλου που συνοδεύει την ψαλμωδία.

Στὰ σπίτια χρησιμοποιούμε επιτραπέζια πήλινα ή μεταλλικά λιβανιστήρια. Μέσα σ' αυτά ανάβουμε ένα καρβουνάκι, τοποθετούμε πάνω σ' αυτό μερικούς κόκκους θυμιάματος και θυμιάζουμε, αφού πρώτα με τὰ τρία δάκτυλα σταυρώνουμε τὸ θυμίαμα.

Τί συμβολίζει τὸ θυμιατό;

Ἡ βάση τοῦ θυμιατοῦ συμβολίζει τὴν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μέσα στὰ σπλάγχνα τῆς Παναγίας Μητρὸς Του. **Τὰ** ἀναμμένα κάρβουνα, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος. **Εἶναι** ἡ βάτος ἡ φλεγόμενη, ἀλλὰ μὴ κατακαιομένη».

Ἡ φωτιά συμβολίζει καὶ τὴν θεία ἀγάπη, πὺρ ὡς φωτιά καίει τὴν καρδιά τοῦ πιστοῦ.

Ὁ εὐώδης καπνὸς φανερώνει τὴν εὐωδία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ποῦ καὶ πότε λιβανίζουμε;

Στὸ σπίτι μας λιβανίζουμε πρῶτῃ καὶ βράδυ πρὶν τὴν προσευχή μας, ὅταν διαβάζουμε Παράκληση στὴν Παναγία μας καὶ ὅταν ζυμώνουμε πρόσφορα.

Λιβανίζουμε τὶς Εἰκόνες, τοὺς ἐνοίκους καὶ τὰ δωμάτια μας.

Στὸν Ἱερὸ Ναὸ οἱ Ἱερεῖς θυμιάζουν τὴν Ἁγία Πρόθεση, τὴν Ἁγία Τράπεζα, τὸ Ἱερὸ Βῆμα, τὶς Εἰκόνες τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ τὸν Λαὸ κατὰ τὴν ἔναρξη τῆς Δοξολογίας, ἐπειδὴ θὰ ἀρχίσει ἡ Θεία Λειτουργία.

Θυμιάζουν ἀκόμα ὅλο τὸ Ναὸ πρὸς τιμὴ τῆς Θεοτόκου, στὸν Ἀπόστολο, στὴν Μεγάλῃ Εἵσοδο καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν Θεία Κοινωνία, τὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ τὸ Λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὴν εὐλογία τοῦ θυμιάματος οἱ Ἱερεῖς προσεύχονται χαμηλοφώνως: «Θυμίαμά Σοι προσφέρομεν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς, ὃ προσδεξάμενος εἰς τὸ ὑπερουράνιον Σου Θυσιαστήριον, ἀντικατάπεμψον ἡμῖν τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Σου Πνεύματος».

Ὅπως δηλαδή ἡ εὐωδία καὶ τὸ ἄρωμα τοῦ θυμιάματος ἀνεβαίνει πρὸς τὰ ἄνω, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ δεχθεῖ τὴν προσευχή

Ἡ ἀξιοποίηση τοῦ λειτουργικοῦ χρόνου

Προσευχή με προσοχή!...*

Κάποτε ὁ παπα-Νικόλας ὁ Πλανᾶς, θυμιάτιζε τὴν ὥρα τῆς ἐνάτης ὥδης, ὅταν ἔφαλλαν οἱ ἱεροψάλτες «τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ Ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεὶμ».

Πέρασε μπροστὰ ἀπὸ μία κυρία, πὺρ στεκόταν στὰ πλαϊνὰ στασίδια, καὶ δὲν τὴν θυμιάτισε. **Δὲν** τὴν θυμιάτισε καθόλου, πέρασε ἀπλῶς δίπλα τῆς.

ῴστερα ἀπὸ δύο στασίδια ἦταν ἕνα ἄδειο. **Στάθηκε** ἐκεῖ, τὸ θυμιάτισε πέντε-ἕξι φορές καὶ ἔφυγε.

Ὅταν τελείωσε ἡ Θεία Λειτουργία, πῆγε ἀπὸ τὴν κυρία καὶ τοῦ εἶπε:

- Παπα-Νικόλα, στὴν ἐνάτη δὲν με θυμιάτισες καὶ πῆγες καὶ θύμιαζες τὸ ἄδειο στασίδι...

- Ἔμ, κυρα Γεωργία, τῆς εἶπε, δὲν ἦσουν ἐκεῖ!

Τὸ ἄδειο ὁμως στασίδι εἶναι τὸ στασίδι τῆς κυρα

Χριστῷ
τῷ Θεῷ
παραθίμεθα

Μαρίας, πὺρ εἶναι ἄρρωστη.

Ἐκείνη ἦταν ἄρρωστη στὸ σπίτι, ἀλλὰ με τὴν καρδιά καὶ τὸν νοῦ τῆς ἦταν ἐδῶ.

Ἔσο ἦσουν με τὸ σῶμα ἐδῶ, ἀλλὰ με τὸν νοῦ ἦσουν στὰ γίδια!...

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστοπούλου, Ἐρμηνεία στὴν Θεία Λειτουργία μέσα ἀπὸ πραγματικά γεγονότα καὶ ἐμπειρίες Ἁγίων, Ἱερέων, Μοναχῶν καὶ Πιστῶν – Ἐμπειρίες κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία, σελ. 166, Πειραιᾶς 2003. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

μας στὸ ὑπερουράνιον Του Θυσιαστήριον καὶ σε ἀνταπόδοση νὰ μᾶς στείλει, τὴν Χάρη τοῦ Παναγίου Του Πνεύματος.

Κάνουμε ἢ ὄχι τὸ σταυρὸ μας ὅταν μᾶς θυμιάζουν;

Ὅταν ὁ Χριστιανὸς θυμιάζεται, δὲν κάνει τὸ σταυρὸ του, ἀλλὰ μία ὑπόκλιση εὐχαριστίας, γιατί ὁ Ἱερέας μετὰ τὸ θυμιάτισμα τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, μᾶς θυμιάζει καὶ ἐμᾶς τιμητικά, ὡς ζωντανὲς εἰκόνες τοῦ Θεοῦ πὺρ εἴμαστε.

(*) Πρεσβυτέρου Γεωργίου Α. Καλπούζου, Συμβουλευτικὸ Ἐγχειρίδιο Ὁρθοδόξου Λατρευτικῆς Ζωῆς (Αὐτονόητα, ἀλλὰ τόσο ἀγνωστα θέματα), ἐκδόσεις «Φωτοδότες», σελ. 15-19, Ἀθήνα 2008. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

«Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν»

Ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις καὶ τὸ βάθος τῆς καρδιάς*

Ἦλθαν δύο κοπέλες...

Ἦταν ἡ προηγούμενη τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος, πού λέει στὸ Εὐαγγέλιο τὸ «οὐκ ἔχω ἄνδρα».

Ἦλθαν λοιπὸν ἀνάμεσα στὸν κόσμον τὸν ἀπλὸ αὐτὲς οἱ κοπέλες, πού ἦσαν πολὺ μοντέρνα ντυμένες, καὶ μᾶλλον ἐξαλλα ντυμένες.

Ἦλθε ἡ πρώτη νὰ ἐξομολογηθεῖ...

Τὴν ἐρώτησα ἂν ἔχει παιδιά καὶ μοῦ λέει: «Ἔχω δύο παιδιά».

Μετὰ τὴν ἐρώτησα: «Τί δουλειὰ κάνει ὁ ἄνδρας σου;» καὶ μοῦ λέει: «Δὲν ἔχω ἄνδρα».

Τῆς λέω: «Καλὰ, παιδιά ἔχεις, ἄνδρα δὲν ἔχεις; Μήπως σκοτώθηκε, ἀπέθανε ὁ ἄνδρας σου;».

Μοῦ λέει: «Ὅχι, αὐτὰ τὰ παιδιά πού ἔχω τὰ ἔκανα τὸ πρῶτο μὲ ἓναν ἄνδρα καὶ τὸ ἄλλο μὲ ἄλλον... Διότι, ἡ δουλειὰ μου εἶναι bar-woman σὲ ἓνα νυκτερινὸ κέντρο...».

* * *

Κατάλαβα ὅτι μπροστά μου εἶχα μία περίπτωση ἑνὸς ἀνθρώπου πού ἐζήση τὴν ζωὴ στὶς ἀκραίες τῆς καταστάσεως. **Καὶ** θυμήθηκα τὸ Εὐαγγέλιο τῆς ἐπόμενης ἡμέρας πού θὰ ἀκούσουμε τὸ «οὐκ ἔχω ἄνδρα»,

πού εἶπε ἡ Σαμαρείτιδα στὸν Χριστό.

Πραγματικά, μὲ συνεκλόνησε αὐτὴ ἡ κοπέλα...

Ὅποταν, στὴν συνέχεια τὴν ἐρώτησα:

«Καλὰ, κόρη, γιατί δὲν σκέφτηκες νὰ κάνεις ἔκτρωση –ὅπως κάνουν πολλὲς γυναῖκες, πολλὰ ζευγάρια, μόλις κάνουν δύο-τρία παιδιά;... **Καὶ** σύ, χωρὶς σύζυγο, χωρὶς χρήματα, χωρὶς δυνατότητες, καὶ μὲ μιὰ κοινωνία ἡ ὁποία δὲν δέχεται τίς γυναῖκες τῆς νύκτας καὶ τίς ἄγαμες μητέρες, πῶς τόλμησες νὰ κρατήσεις αὐτὰ τὰ δύο παιδιά;...».

Καὶ μοῦ λέει:

«Ἐξέρετε τί σκέφτηκα τότε πού ἦλθαν τὰ παιδιά;.. Ἄφοῦ ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε νὰ ἔλθουν, νὰ μὴν τὰ σκοτώσω... Διότι, ἔχω πού ἔχω τόσες ἁμαρτίες καὶ συνεχίζω νὰ κάμνω ἁμαρτίες κάθε μέρα, λόγω τῆς δουλειᾶς μου, τουλάχιστον ἄφοῦ μοῦ ἔστειλε ὁ Θεὸς αὐτὰ τὰ δύο παιδιά, νὰ τὰ σώσω μήπως καὶ ὅταν πάω μπροστὰ στὸν Θεό, ἐπειδὴ ἔσωσα αὐτὰ τὰ δύο παιδιά, μὲ σώσει καὶ ἐμένα... Ἔτσι σκέφτηκα...».

* * *

Βλέπετε, λοιπὸν, πού κρύβεται ἡ ἀρετὴ σήμερα στὴν γῆ!... **Σὲ** ἓνα μπάρ!...

(*) «Μεῖνате ἐν τῇ ἐμῇ Ἀγάπῃ», Αποσπάσματα μὲ θέμα τὴν Ἀγάπη, ἐπιλεγμένα ἀπὸ βιβλία τῶν ἐκδόσεων «Ἀκρίτας».

• **Συλλογικὸς Τόμος**, «2000 Χρόνια Μετὰ», ἀπὸ τὸ ἄρθρο τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μόρφου Νεοφύτου, «Ὁ Χριστὸς στὰ χωριά καὶ στὶς πόλεις μας», ἐκδόση Β', 2001, σελ. 235. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

• **Ταχυδρομικὴ Διεύθυνσις**: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων, 145 65 Ἅγιος Στέφανος, Τ.Θ. 51891, Ἑλλάδα - GR
• **Ἡλεκτρονικὴ Διεύθυνσις (e-mail)**: mhangels@otenet.gr • **Ἀριθμὸς τηλεφωνικῆς κλήσεως**: (+30) 22950 22582
• **Τηλεαντίγραφο (FAX)**: (+30) 22950 22582 • **Ἐκδίδεται σὲ ὀκτῶ γλώσσες**: Ἑλληνικά, Ρωσικά, Ἀγγλικά, Γαλλικά, Ἰταλικά, Σουηδικά, Τσεχικά, Γεωργιανὰ (βλ. www.hsir.org/Publications_el/OikodomiParamythia.html) • **Διανέμεται καὶ ἀποστέλλεται δωρεάν** • **Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστασία** τοῦ † Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.